

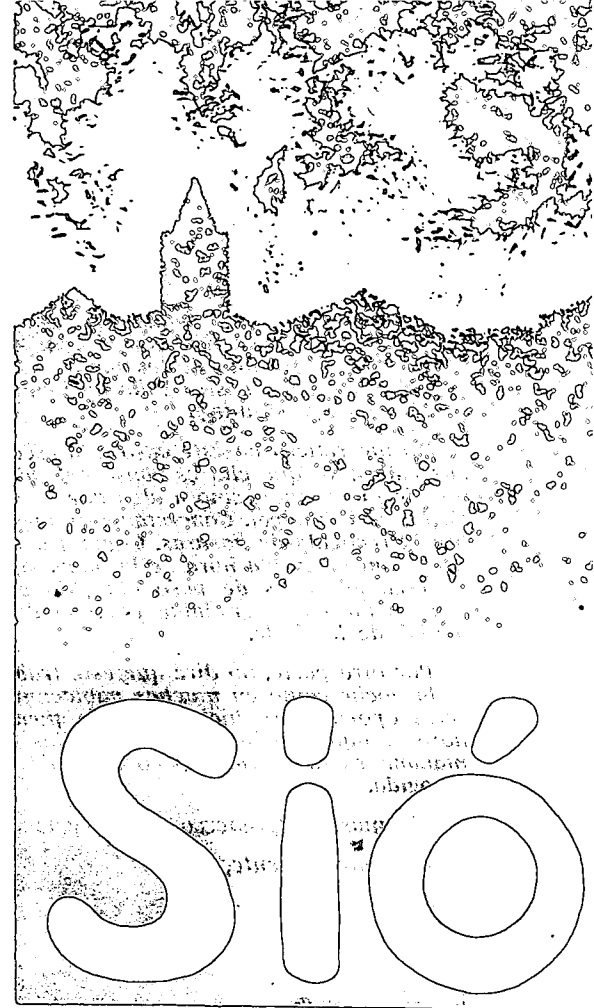
TEMPLO PARROQUIAL

CAPILLA DEL SOCOS

El altar de la Capilla del Socós, posee unos primorosos trabajos en talla policromada dignos de admirar. En su parte superior, que es la que centra hoy nuestra atención, estan colocadas en elegante simetria dos Capillas finamente adornadas dentro de cada una hay un Angel de cuerpo entero tocando instrumentos musicales.

Dos cariátides y dos bellisimas columnas adornadas con motivos vegetales, sostienen el remate del Altar que forma también una Capilla de donde emergen en semi-relieve otras figuras también con instrumentos de música.

Centrando esta parte del altar hay una gran cruz, completamente lisa, decorada en forma que se destaca vivamente del fondo, presidiendo todo el Conjunto.

El lector opina...

Sr. Director de SIO.

Muy Sr. mío:

Ahora que, según parece, la población de Agramunt, gracias a sus desvelos y dedicación, despierta al buen gusto por lo bello, me permito, con el beneplácito de Ud., llamar la atención sobre uno de los puntos negativos, a mi entender, que hace de nuestra Villa un lugar poco aseado y más en la estación veraniega.

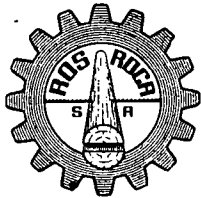
No me refiero en este caso a la escasa limpieza de algunas calles, ya que ello es causa del poco cuidado y pundonor de los vecinos, sino a algo que creo pertenece a la Corporación Municipal. Concretamente me permito hablarle sobre la recogida de basuras. Como sea que la misma se realiza a tan avanzada hora de la mañana, esto da lugar a que en algunas calles de paso obligado se tenga que ver un espectáculo nada agradable de cubos de basura hasta la una o más de la tarde.

Por otra parte, no diré que este trabajo se realice durante la noche como en muchas poblaciones, pero tal vez aquí sería oportuno se hiciera por lo menos a más avanzada hora, y a que según mi entender, las ocho y media de la mañana es un horario poco indicado para empezar dicha recogida.

Sin más, le agradezco su benevolencia.

Muy atentamente,

CARMEN

LA INDUSTRIA
DEL REMOLQUE

SIO - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Sr. D. José M.ª Inglés

Sub-director: Jaime Cuñat Mata

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)

Imprenta G. Vicens - Guimerá, 15 - Agramunt

Redacción y Administración

Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10
Agramunt (Lérida)

Suscripción anual: España 60 ptas.

Extranjero 70 ptas. Número suelto 6 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

Informa la Hermandad Sindical y Comisión Mutualidad Agraria

1. — Una vez efectuada la renovación del 50 % de los Vocales de las Secciones Económicas y Sociales de la Hermandad, el día 5 de julio ppdo., se celebraron las correspondientes para cubrir los cargos de Presidentes y Vicepresidentes de dichas Secciones y también el de Presidente de la Entidad.

Para el cargo de Presidente de la Sección Económica resultó reelegido D. JOSE CAHELLES RIPOLL; Vicepresidente, D. PEDRO MIRALLES GUASCH; para la Sección Social, como Presidente D. RICARDO BOIXADOS TERRE y Vicepresidente D. CRISTOBAL ZURITA OLMO. En lo referente a Presidente de la Entidad Sindical se reeligió a D. JOSE FITO VICENS, que ha desempeñado el mismo cargo hasta la fecha.

2. — Se recuerda a todos los agricultores que han efectuado la primera fase de la declaración C-1 que antes del 30 de septiembre próximo deberán pasar a verificar la 2.ª fase o declaración de cosecha.

a surtir efecto a partir del 1.º de abril del cte. año, las

3. — Con motivo del aumento del jornal base que empezó tarifas de los cupones de cotización de los Trabajadores Autónomos y por Cuenta Ajena de la Mutualidad Agraria también han sufrido un aumento y que es el que detallamos a continuación:

Trabajadores Cta. Propia, que venían pagando 216, a partir de 1-4-17 serán ptas. . . . 245,—

Trabajadores Cta. Ajena, que venían pagando 299, a partir de 1-4-71 serán ptas. . . . 338,—

A pesar que hay mutualistas que ya han satisfecho las cuotas de los meses de abril hasta la fecha, se les requerirá para que pasen por la Comisión Local a satisfacer los cupones suplementarios de tal aumento, ya que de lo contrario no tendrán validez los cupones actuales si no llevan al dorso dicha cuota complementaria.

Sociedad Cultural y Recreativa CASINO AGRAMUNTES de Agramunt

SE ARRIENDA SALA CAFE

Entidad con 730 socios.

Se admiten solicitudes hasta el día 31 de Agosto

Dirigirse por escrito a Casino Agramuntés y se contestará seguidamente indicando condiciones.

UN ALTRE ACCIDENT

En això estem a l'ordre del dia. L'onze de juliol en el tros de carretera que va de la Gasolinera al Pla del Pou, el noi Antoni Anton González sofrí un accident greu que obligà a traslladar-lo a Tàrraga. Que es millori.

CANVI DE COMANDAMENT

Durant el mes passat de juliol, en "La Comandancia del Puesto de la Guardia Civil" hi ha hagut relleu de comandament, passant aquest a les ordres del sergent don Ramon López. Benvingut.

CONTRAST

El Passeig, el passeig per antonomàssia, que com sabeu s'ha batejat amb el nom de "Josep Brufau", cada dia és més freqüentat per la gent. S'hi troben bé, es veu. Però, què passa al Pont de Ferro que era atractiu de molta gent a les tardes d'estiu? Hi voldriem tornar a veure aigua i menjar "nissos". I a oferir-lo com atractiu als forasters.

MESURES CONTRA ELS ACCIDENTS DE CIRCULACIÓ

Per tal d'evitar en la mesura que sigui possible més accidents a la via pública, el nostre Ajuntament ha donat ordres de tancar la circulació els diumenges a la tarda el llarg del tros del Pou a la Gasolinera.

COLLITA

Els pagesos estan contents, al menys ho sembla. La collita ha estat bona. Segons veus i comentaris s'ha arribat a les 30 per una. Ara només cal que apujin el blat a nivell de costos.

RELLEU DE PUBILLA

S'acaba el regnat de la Pubilla, senyoreta Pintó. Una comissió prepara l'elecció de la nova pubilla que tindrà lloc els darrers dies d'agost. A veure si també l'encertem.

VISITA IL·LUSTRE

El passat dia 23 de juliol, va aterrar entre nosaltres, amb helicòpter, l'excelentíssim senyor don Joaquín Noguera Márquez, Capità General de la IV Regió Militar. En la seva breu estada va ser complimentat pel nostre batlle, senyor Ingles, i pel Capità de la Zona de la Guardia Civil. Si li oferiren torrons d'Agramunt. Honorats.

COLERA

Aquesta malaltia ha estat notícia també entre nosaltres com a conseqüència de les mesures sanitàries generals preses per les Autoritats. Molta gent s'ha vacunat voluntàriament.

PREUS

Es veu que hi ha una llei que obliga a tots el botiguers a posar el preu de venda al públic damunt de tots els articles que s'exhibeixen als aparadors. Som-hi.

UN OFEGAT?

El dia 31 de juliol, en entrar al riu Segre, prop d'Artesa, quan tot just l'aigua li arribava als turmells, va caure mort en Francisco Morente més conegut pel Paco el Malagueño, casat amb una noia de cal Felisso. Els acompanyem al sentiment.

BONA FEINA

El nostre alcalde, lliurat amb entusiasme a embellir el nostre poble, no ha parat fins aconseguir una solució feliç en l'enderrocament de l'immoble del carrer de Sió, enfront de cal Palou. No hi ha regatejat res: ni esforç personal ni diners municipals. Els veïns del carrer també han col·laborat. Ens en gaudim.

CALOR

La darrera setmana de juliol i la primera d'agost han aconseguit les temperatures més altes: 28° C. Si els comparem amb la mínima de l'hivern, veiem que Agramunt ha tingut més de 40° C. de desnivell tèrmic. Es molt.

GUINOVART ENTRE NOSALTRES

Per un lapsus d'un company de redacció, el mes passat deixà de publicar-se la notícia consistent en que l'afamat pintor Josep Guinovart, al prec que se li ha fet, de si realitzaria la portada del programa de la festa major d'enguany, contestà, sense pensar-s'hi gens ni mica, que sí, que ell es recordava molt d'Agramunt, que l'estimava molt.

Per tant, el nostre programa de Festes es veurà enriquit, en la portada, per un dibuix d'aquest notable pintor. Amb aquesta nota volem fer públic, al mateix temps, l'agraïment que sent aquesta redacció juntament amb el de l'Ajuntament com a ressò de tota la nostra vila vers la persona d'en Guinovart pel seu gest a la vegada desinteressat i honorador dels nostres papers públics.

Per si algú no ho sabés, direm que en Josep Guinovart és fill d'una senyora germana de la Fina i del Pepito'l Guardabosch, ben coneguts de tots.

Això de l'envelat, encara que cosa d'ahir i de cada any, també pertany a l'antigor. En un programa de la Festa-major de fa més de cent anys ja s'hi llegia que el dia 12, a les 9 de la nit, començaria el ball que tendria lloc «en un entoldado de colosales dimensiones colocado en la plaza Mercadal». I al Mercadal, totes les generacions de des de més de cent anys arrera fins a l'actual, l'havien vist sempre, any darrera any, a excepció del 1909, en que deu agramuntins eren a la presó.

Primerament els envelats eren forasters; de Badalona, de Borges, de... fins que ho sigueren de la pròpia vila gràcies a la iniciativa de Miquel Ribera, heretats, després del traspàs, pels seus fills que encara els exploten montant-los aquí i en els diferents pobles que els el solliciten.

Alguna que altra vegada, no pas massa sovint, dintre el quadrilàter cercat per llistades lones blau i blanc, es destinava, separat de la resta, un espai destinat a café per tal que, sense necessitat de sortir fora, s'hi poguessin pendre begudes i especialment fer-hi la «mighora» les parelles de balladors que ho desitgessin; o sigui, pendre la consabuda xicra de xocolata amb els corresponents cinc melindros i l'orxata d'ametlles. Si això del café significava cosa de un tant en tant molt espalat, fou un espectacle ben singular el de la «font d'aigua de colònia» que un any hi feu funcionar el Noi del Calces, aigua en la qual podien perfumar els mocadors les dametes que en fossin apetents. Aquesta pensada va ser un verdader èxit i d'ella se'n parlà molts anys, tants que arribà a aconseguir-nos i ens ha permès fer-ne ara referència.

L'envelat!! A quants i quants agramuntins vells, no tant vells i fins joves i tot, portarà nostàlgies al cor el pensar en aquells afectes amorosos allí iniciats algunes vegades i moltíssimes avivats al ritme d'americanes, xotis, polques, massurques i fins rigodons?

Envelat, envelat!, no serien pocs els agramuntins que et trobarien a faltar si un any deixessin de montar-te per la Festa-major. El Mercadal, aquesta formosíssima plaça nascuda a les primeries del segle passat —1806— potser enyoraria l'envelat, per el qual s'ha entregat sempre ben censera, però lliure d'antenes i draperies s'oferiria magnífica als ulls dels forasters que en senten enveja al comparar-la amb la dels pobles llurs.

El temps no passa debades i per això no ha de sorprendre'ns que mentres moren unes costums uns altres prenguin vida. Com es perderen un dia aquells concerts al Passeig després de la Processó i res trontollà en l'àmbit agramuntí, ¿hi hauria algun daltabaix l'any que ja no es fes envelat?

Tinguem un «adeu!» per tot quant pugui desaparèixer i un «ben vingut!» per allò que, essent-ne digne, vingui a substituir-ho.

J. VILADOT-PUIG

SIÓ

Comiat de Mossèn Agelet, i Concert Infantil

Què té la Coral per contar-vos aquest mes? Dues notícies ben importants i que són les que estan escrites al començament; això és, comiat i concert. A primera vista semblen, si voleu, les dues ben diferents, però guarden una relació entre si. Ja ho veureu.

Mossèn Agelet ens ha deixat. Per aquestes dates, s'ha complert el terme de la seva estada en la nostra Vila i, d'acord amb la seva promesa, ha marxat a pendre possessió del lloc que havia deixat provisionalment allà a les terres de Bellver.

Nosaltres, apart de sentir-ho com a capellà, ho sentim també com a membre de la Coral que era. Ell, a les nostres Corals i en particular a l'Infantil, hi va realitzar una tasca meravellosa i ho ha fet amb molta senzillesa i sense fer soroll, és a dir, permaneixent de cara al públic en l'anonimat, però ell hi ha portat tot el seu esperit d'ajuda i col·laboració, doncs ell sentia el cant coral i més que el fet de cantar donava importància als valors que guarden el cant, això és tot el que poden aprendre els nostres infants i no parava mai de fer-nos comprendre la vàlua que té una Coral i més l'Infantil.

Nosaltres, conseqüents i agraïts a la seva tasca, de comú acord, un divendres, dia d'assaig, vam oferir-li, en senyal d'homenatge, i baix la seva direcció, cançons sabudes, i com a comiat, ens va ensenyar una cantada, que sempre recordarem com a record de la seva marxa. I per que tinguéssim una recordança material, van donar-li dos quadres que feien referència a la nostra Vila. Ell ens ho va agrair amb unes breus paraules i am la il·lusió d'un dia, no massa llunyà, de portar-nos a cantar a Bellver.

Per últim, volem que aquestes paraules li siguin, una vegada més, com un testimoni d'agraïment per la seva gran ajuda i per això li diem: Moltíssimes gràcies, mossèn Josep.

* * *

La segona notícia és la del concert celebrat el dia 11 de juliol, a les cinc de la tarda al local del Foment Parroquial, on els nostres petits van demostrar el progrés dels seus cants, després de sis mesos d'existència i tothom va poder apreciar la gran tasca realitzada pels directores i els petits cantaires. Eren uns vuitanta infants que omplien tot l'escenari, que sota la direcció de les Srtes. Elena Sans, Ramona Solé, Josefina i Carmen Vázquez interpretaren dotze cançonetes molt alegres i apropiades per a ells. El públic va aplaudir amb satisfacció i entusiasme. I amb tota la raó.

Tenim també la col·laboració especial de Mossèn Josep Vila, Mossèn Narcís Saladrigues i Ramon Casals.

A la mitja part, components de «La Coral d'Avui» i de la coral «Joia de Maig» d'Anglesola van cantar algunes peces unificades. Algunes d'elles, foren allargades amb una entrada de flauta tocada a trio pels directores abans anomenats. Al nostre semblar, va resultar francament magnífic.

Potser alguns de vosaltres podeu pensar per què a la temporada d'estiu hem organitzat aquest concert. En aquest pensament, hi tenim una resposta ben senzilla. Els infants necessiten, com els grans, una meta, una il·lusió que els faci viure i que els permeti expressar el seu treball i esforç, de vegades amagat, que van realitzant, com són els assaigs; doncs bé, ja era hora de que tots sentíssim els seus cants. I el concert així ens ho va permetre. Fou curtet però suficient per què tots ens donguéssim compte del seu valor.

Apart d'això, tenim també una altra il·lusió per dur a terme; això és, fer excursions amb els diners recollits, en aquesta ocasió i altres futures. Aquestes excursions no volem que siguin llunyanes, per què et fas un tip d'anar amb

autocar i no veus res, sino curves i als pobles veïns, doncs encara que s'hagi d'agafar l'autocar, et permet mostrar i ensenyar als infants tots els monuments importants que té el poble i pots explicar-los-hi tota la seva història, així ells aprenen a valorar l'art, el treball i l'esforç d'uns homes valents i decidits que van viure en una època diferent, però que gràcies a ells tenim aquests monuments tan preciosos.

Com podeu veure, la nostra il·lusió és senzilla però gran. Volem donar als nostres infants un dia d'esplai, però al mateix temps volem ampliar la seva cultura i ensenyar-los-hi a valorar tot allò que Déu ha posat a los nostres mans i que la vista ens permet contemplar.

Amb teoria tot és molt bonic i fàcil d'alabar, ara bé, a la pràctica ja és una altra cosa, doncs necessitem medis i els hem d'obtenir amb l'ajuda de tots.

Nosaltres hi tenim tota l'il·lusió ficada i no ens falta tampoc la confiança de que, poc a poc, veurem els nostres somnis realitzats. Així s'espera.

NURIA

Si compara,
elegirà

CHOCOLATES *Viladós*

Estación Servicio Agramunt

Pista - Terraza - Piscinas - Discoteca

Teléfonos 60 y 206

Snack - Bar

Sección Engrase y Lubrificantes

Tramitaciones, Automóviles, Pasaportes
y Expedientes en general

GESTORIA FEIXA

Zapateria, 1

AGRAMUNT

ANATOMIA DE UNA SOCIEDAD

En Agramunt como en todo el mundo, hay diferentes clases sociales, que la mayoría de las veces, suben y bajan según la cuenta corriente de cada individuo.

A mí, las circunstancias, la vida, la sociedad, me han colocado en el eslabón de la sufrida clase media, y por ese motivo no somos nada concreto.

Los de arriba, con algunos prejuicios, no consideran justo el mezclarse con una clase inferior, y por esa causa, tienen que sufrir sus "distracciones" o sus "olvidos" hacia una clase que no es de mi clase.

Así, cuando se solicita colaboración para mesas peñoradas o reuniones pro-desamparados, por no "mezclarse" dan el encargo a terceras personas y sólo se piensa con angustia en la vecina que te tocará en suerte, o con quién tendrás el honor de compartir su opinión.

Allí se luce el último modelo y las competiciones para superarse son dignas de tenerse en cuenta.

Desde la atalaya de mi gran soberbia, se limitan simplemente a ignorarte y sólo bajan de su pedestal cuando creen encontrar a alguien superior a su... "complejo de personaje".

Tengo el carácter muy sensible y, esas, digamos "distracciones" me daban algún disgustillo, después... con los años se ha ido endureciendo mi sensibilidad, y lo que antes me atormentaba ahora me deja indiferente; quizás porque la vida, maestra en experiencias, me ha dado una gran lección; y es por lo que, como aquel mendigo de Calcuta cada mañana al despertar, también yo levanto los ojos al cielo y digo:

"Gracias, Señor, por habernos permitido ver la luz de un nuevo día." ¡Todo lo demás no tiene importancia!

J. S.

Tintorería Batet

La Tintorería de Agramunt

MAQUINARIA AGRICOLA

JOSE MARTORELL

AGRAMUNT

CRUÏLLA

Una mica d'higiene

per Pilar de les Perdus

Es tot un espectacle veure com les dones toquen les peres, els tomàquets, els préssecs, els pebrots i demés elements estiuencs quan a les voravies de la nostra vila remenen les fruites exhibides davant de les botigues dedicades a aquesta mena de comerç. No és pas la primera vegada que denunciem aquesta pràctica de la compra domèstica. Ho fem una altra vegada perquè atempta contra la salut pública. Es un espectacle tant o més lamentable com aquell que ofereixen els homes quan al café toquen les fàries a la caixa que se'ls hi ofereix. No, això no és higiènic. Potser les fàries sotmeses a aquesta mena de massatge adquireixen una consistència més porosa i, al final, acaben «tirant» més. Però el que sí se sap, és que els pebrots i les peres i els tomàquets i els préssecs tocats, magrejats amb una insistència digital tan tossuda, acaben convertint-se en una mena de cultius del tot repugnants. De vegades he contemplat com algunes de les nostres angelicals dones es lliuren a aquesta mena de jocs tàctils en una competència francament insòlita, de tal manera que la fruita puja i baixa dels cistells o de les paneres com si fossin elements en mans de prestidigitadores. Creiem que no n'hi ha per tant. La vista, una simple mirada, és suficient per a conèixer quan una pessa és prou madura. Per exemple: per a saber si un préssec és al seu punt, només cal mirar el color al voltant del mànec; si és de color verd, malgrat la resta de la pell siga ben acolorida de vermell, la pessa és verda. Pel contrari, si no hi ha aquest color, sinó que és groc o rosat, la fruita té el punt ideal. Probeu-ho. Feu-ho tot, dones, menys espremer la fruita, sotmetre-la a aquesta tortura que, al cap de vall només és una transmissió de microbis, incluit el del còlera.

VENDO RUSTICA

Doce jornales secano primera calidad.
Término de Claravalls - partida Santa
Maria Clot del Moré.

Razón: JOSÉ TRILLA, calle Norte, 20 (dias festivos)

TARREGA

ARRIENDO O VENTA

LOCAL EN ARRABAL SAN FRANCISCO

Situado a 60 metros de la Plaza Mercadal.

Propio para pequeña industria. Buena entrada y salida

Fácil de convertirlo en una gran vivienda.

Dimensiones: 180 m.² aproximadamente, cubiertos,
además tiene un techo construido.

Le sigue en el mismo edificio un huerto por la parte
trasera. Luz, agua y alcantarillado interiores.

R A Z O N : Guimerá, 17 Teléfono 71

INTENTEM DE PARLAR-NE?

«Els capellans sempre han desprestigiats els mitjans de comunicació cultural» (SIO, N. 87, Año 8, p. 6; «TAULA RODONA», col. 2, «Gèneres literaris més llegits»).

Encara que un xic tard, penso que podríem analitzar aquest judici vostre tan sever, joves amics Bertran, Bonet, Granados i Mora, pares de les opinions expressades en aquella «Taula Rodona».

La simpàtica espontaneïtat de la gent jove no sempre coincideix necessàriament amb l'exactitud; soleu ser persones generoses, idealistes, i... apassionades. I, massa sovint (per manca d'anys, per manca de la maduresa que dona una reflexió rica en elements de judici només adquirible amb una pacient observació d'anys, dels que vosaltres no heu pogut disposar encara), poc ponderades.

Una mostra d'aqueixa actitud, diguem, poc recatada, és la cita que encapçala aquestes reflexions.

Sospito que cap de vosaltres quatre té una raó vàlida que fonamenti una acusació tan greu. Heu sentit, algun cop, de llavis d'un eclesiàstic (els despectivament nomenats «capellans» en la vostra «Taula Rodona») una condemna global dels mitjans de comunicació cultural?

Sí que hi han hagut nombroses «condemnes» (el famós «Index»...) d'obres concretes; s'han desaconsellat enèrgicament certs autors i llibres (està, però, per demostrar que *sempre* ha estat desencertada aquesta mida); d'ací, però, a concloure que «els capellans sempre...» hi ha un abim. Combatre la pornografia, poso per cas, no vol dir renegar dels llibres; col·locar un semàfor no equival a boicotejar l'automòbil...

Es cert que hi hagué molta oposició per part dels «capellans» davant de les novel·les. Vosaltres quatre va trigar molt encara a nèixer quan ens deien cosetes tan lletjes dels lectors d'aquell tipus de literatura; però, amics, us heu pres la molèstia d'examinar aquell material? Cregueu que a qualsevol cosa en dèiem literatura, i qualsevol atrevit que tingués cara dura i una bona dosi de porqueria per vessar damunt del paper s'intitolava pomposament «novellista». D'això es queixaven els «capellans», no pas dels mitjans de comunicació cultural. Es innegable (els «capellans» som gent tan limitada com qualsevol altra) que hi hagué qui es passà de rosca, això, però, no és «privilegi» exclusiu del «capellà» (vosaltres mateixos citeu a Pla, novel·lista, no pas «capellà», per cert...).

Creuria que no se us ha acudit de fer un experiment: visitar, diguem, una trentena de rectories o seminaris, i

prendre nota de la quantitat de llibres, revistes i diaris que hi trobaríeu, no sols de tema religiós, sino de les altres matèries. Per què no ho proveu?

Una altra idea aprofitable fóra, potser, que us feciu una llista amb els noms dels eclesiàstics que han publicat llibres o estudis o poesia o teatre. Potser us quedariu ben sorpresos.

Sabeu quantes Editorials, i quants periòdics estan fundats i mantinguts per «capellans»? Proveu d'enterar-vos-en.

Heu llegit «El genio del Cristianismo»? Allí hi trobaríeu unes quantes cosetes ben interessants sobre l'afany d'expansió cultural dels eclesiàstics de l'Alta Etat Mitja, començant per un tal Isidoro de Sevilla, salvador i transmissor indiscutible de tota la sabiesa antiga, de la que es nodrí el món fins als dies del Renaixement. Allí us enterariu de qui va inventar les escoles públiques gratuïtes, i us parla-

Sociedad Cultural y Recreativa

Casino Agramuntés

FIESTA MAYOR 1971

Domingo, día 12 de Septiembre, a las 11 noche

Actuación de la Gran Compañía Lírica de

ANDRES VIÑAS

en el romance marinero en tres actos

La Taberna del Puerto

¡Gran creación de toda la Compañía!

13 profesores de la Orquesta Sinfónica de Barna

Lunes, día 13, noche a las 11. Presentación de la Compañía de Comedias Cómicas Catalanas

CIUTAT COMTAL

De més verdes en maduren

¡El más grande éxito cómico de Cataluña!

Grandes Bailes en el Entoldado

Conciertos - - Sardanás

Orquesta Melodía - Los Acrimont's

rien dels orígens i motivacions de les Ordres religioses dedicades a educar i formar innumbrables generacions de persones cultes; allí trobareu notícia capdal de com, per què i per quí es van posar a funcionar les primeres escoles i universitats d'Amèrica. En fi, podrieu constatar que la realitat històrica no casa gaire bé amb allò de que «els capellans sempre...».

Us sonen els noms de Cirili i Metodi, inventors de l'alfabet eslau? Us sona Balmes? I Haury? I Kopèrnik? I Victòria? I Pujiula? I Lope de Vega? I Calderón? I Tayllard de Chardin? I Mendel? I Vivaldi? I Angelico? I Sopeña? I centenars de dotzenes més de «capellans» que han plantat les fitxes del món de la cultura o l'art? I passo per alt, per massa coneguts, «capellans» que han fet època, gent com el naturalista i teòleg Albert el Gran, com el pensador Tomàs d'Aquino, com l'agudíssim Joan Scott, com l'orientalista Beda, i molts més.

Amics, no sembla pas massa afortunada la vostra afirmació. Més aviat s'haurà de titular d'inexacta, quí sap si calumniosa, ó, al menys, greument desconsiderada en relació a un grup social (els «capellans») que, si bé presenta ombres abundoses en el seu historial (quín organisme amb dos mil anys de vida i missió orientadora del poble no les

tindria?) pot netament reivindicar per a sí una gran part de la paternitat del tresor cultural de que disfrutem.

En trobareu proves abrumadores, joves amics, si us preneu honestament la molèstia de cercar-les (abunden, inclús, en la petita història del nostre Agramunt...), abans de parlar alegrement de coses que, al menys, es deurién matitzar.

ESCUE, Pvre.

☆ ☆ ☆

NOTA DE LA REDACCIO

Una taula rodona, una entrevista, etc., són xerrades que es fan lliurement i durant les quals surten frases o mots que potser al no matitzar massa deixen expressat una idea generalitzada, esquemàtica, amb totes les limitacions que això representa. Per tant, la frase que comenta molt intel·ligentment mossèn Escué, gran amic d'Agramunt i de «SIO», no s'ha de prendre pas al peu de la lletra, literalment, sinó més aviat en el sentit local en el que està dita, referida a una circumstància rural. Bé, agraim a mossèn Escué la seva documentadíssima nota, i li diem que en tot cas la paternitat de la frase potser caldria referir-la, al menys en la concreció com és escrita, al redactor de la taula rodona.

«PERO, JO HO SE...»

Poques paraules, pronunciades sense cap mena d'èmfasi, amb absoluta naturalitat, en un moment qualsevol, però, que em van impressionar, i em feu l'efecte que retraven elles soles tota una manera de ser de quí les havia dites.

La cosa ocorregué en un viatge.

La carretera estreta serpentejava per les barrancades i valls d'aquella muntanyosa contrada, en una inacabable simfonia de revolts i desnivells. Al seient del meu costat, hi viatjava una jove, més aviat reservada, de poques paraules, però que s'endevinava molt culta, atenta a les panoràmiques sempre canviantes que s'albiraven al llarg del camí: De tant en tant, deixava anar un breu i precís comentari, o compartia intel·ligentment alguna observació.

Quilòmetres enllà, es va marejar; uns esquitxos, que ella eixugà desseguida, li van espurnejar la mànega del vestit estampat que portava aquell dia.

—Veu?, ara l'hauré de rentar en arribar a casa —digué.

—Vol dir, senyoreta? En primer lloc no s'ha embrutat gairebé gens; segonament, ningú no podria endevinar que hi hagi la més mínima taca a la seva roba.

—Es veritat, però ho sé jo, i diria que és suficient, no li sembla?

Al meu entendre, aquella jove acabava d'explicar una lliçó de bon viure, de viure honest, a l'assenyalar la prò-

pia convicció com a norma d'obrar. Segur que ella no pretenia alligonar ningú, però, l'espontaneïtat amb que parlà indicava ben clarament un estil de fer honrat, una actitud habitual neta de procedir que potser caldria veure d'incorporar al món de les nostres motivacions íntimes.

Dies ha, apuntava que potser és una virtut deixar-se la barba... segons quan i com; però, no sembla pas que sempre sigui una actitud acceptable. En determinades circumstàncies, en uns condicionaments concrets, serà, fins i tot, un deure el dissimular, el callar; però, la norma sembla que ha de ser la fidelitat a la pròpia consciència, rectament conreuada. No ens pot satisfer una apariència (inclús acceptada pels demés) de bondat: cal esforçar-se per ser bo; no podem quedar-nos en una façana de correcció: és necessari ser íntimament respectuós i correcte... Cal, com s'expressava un pensador precristià, oferir als altres una actitud virtuosa i pulcra, tenint, però, molta cura que, dintre del possible, el nostre interior armonitzi amb el nostre gest extern.

Bona és la barba quan és l'únic mitjà per a dissimular una cara impossible, però... si un vestit tacat es pot llimpiar rentant-lo, no fóra honest mantenir-lo brut amparant-se en que els altres no coneixen la veritat, i només captien l'apariència.

Cada un sí que la sap la veritat, la seva autèntica veritat, i... «diria que és suficient, no us sembla?».

Berenguer del Puig

LA NOSTRA PARLA

Amics «SIONENCs», com us anunciava a la darrella lliçó, avui tractarem sobre la dièresi.

Ja sabeu le que és: els dos puntets que es posen, quan convé, adés damunt la «i», adés damunt la «ü». En català és molt important la coneixença adequada d'aquest signe gràfic per a una perfecta ortografia de la nostra llengua. Per això us prego que hi poseu tota l'atenció.

En els diftongs DECREIXENTS (no en els creixents) la dièresi té un valor «destructiu» del diftong corresponent, que en fóra «gràficament», si no empréssim el signe gràfic que ens ocupa. Exemple: «Veina». Aquest mot, escrit tal com ho he fet, sense dièresi, s'hauria de llegir: ve-na. Però, perquè es pugui llegir el que volem dir, haurem de destruir el diftong «ei» amb una dièresi damunt la «i»: «veïna». Amb la destrucció del diftong, la «i» ja no forma síl·laba amb la «e», sinó síl·laba a part: «ve-ï-na».

Té també la dièresi un valor «constructiu»: valoritzada gràficament una vocal, la qual, sense la dièresi, essent la més feble, restaria sotmesa a la preponderància de la forta. Amb la dièresi, aquesta vocal feble s'allibera, esdevé forta, independent. Posem l'exemple anterior: «veïna». El grupo «ei», en si, forma diftong, en que la «i» resta sotmesa a la «e». Però, com que la nostra DICCIO separa la «i» de la «e», donem una independència, l'alliberem, a la «i», i aquesta independència, aquest alliberament els palesem gràficament amb una dièresi: «ve-ï-na».

Ja en tornarem a parlar sobre aquest signe, que porta tants de malsdecap o maldecaps als estudiosos dela nostra llengua. No l'he volgut fer més llarga aquesta lliçó, perquè (el que vulgarment es diu) es pugui pair bé. El que us prego és que estudeu força. L'estudiar no consisteix solament a llegir pel damunt. Ja m'enteneu.

Ben cordialment us saluda

CANDI RENYE

REFRANYS:

Gloriós Sant Roc, llureu-nos de pedra i foc.

Polles agostines, per Nadal gallines.

No és pot dir oliva que de l'agost no sigui eixida.

Pluja de Sant Llorens sempre arriba a temps.

Sant Arnau tanca el vent amb clau.

PANTEONES, LAPIDAS y CRUCES

MARMOL, GRANITO
y PIEDRA

de los mejores escultores
de Cataluña

Carpintería Romá

encargos hasta el 30 de Septiembre

Merced, 19 Teléf. 160
BARRI D'AGRAMUNT

Drets i Deures

Referent al tema de l'estacionament de cotxes a la part baixa del Mercadal, a vegades penso i crec que tinc dret a fer-ho, el per què de certes coses que estan passant.

Si volem tindre en compte el destí que té la calçada dita, amb dret d'estacionament, observarem l'anomalia que fa en tals circumstàncies, el no poder estacionar cotxes i si en aquest mateix punt, veure tendals nits, taules i cadires aparcades dintre de la carretera estorvant la lliure circulació, i possant en perill la vida de les persones sense cap necessitat, més tenint una plaça enfront meravellosa i apropiada per tals menesters.

Aparenment, la carretera plena de cadires té una vista estupenda, però pràcticament és contrari a les lleis del tràfic.

Devant l'experiència abans passada, hi ha que no ens agradaria gens contemplar altres cops, com un vehicle et plega un teldal o et trenca diferents cadires i per això crec que per evitar pitjors mals, caldria estudiar el cas aludit.

Ara bé, si per qualsevol causa de festa i com sia que totes les regles tenen excepcions, si algun dia als afectats ens vulguéssin les autoritats donar-nos permís d'us, bé els hi podrien agrair. Si així pot ésser, tendria de desviar-se la circulació.

Altrament, l'assumpte em consta que per algunes persones careix d'importància, jo diria que la té tota.

Els usuaris disposarien de més llocs per als seus respectius vehicles (que prou els hi fa falta), als comerciants d'aquells indrets i contorns —sobretot als "bars"— els hi reportaria uns beneficis més creixents i de cara als forasters, un viva Agramunt per què com més facilitats els hi donarem, més ens visitaran, i tots contents.

Tanmateix podria citar molts de casos fets, els quals acreditarien la pèrdua general al no estacionar autos en tal lloc, un dels centres de vital importància per el nostre poble.

JOSEP PADULLES

A L'ERA VELLA

Com cada estiu, enguany, a l'era vella de cal Quelo s'hi feien grans batudes. Hi batien sempre tres famílies: cal Quelo, cal Gerxo i cal Sargaire.

Vegeu el cas que va passar als de cal Guerro.

De bon dematí, la mestressa solia comparèixer a l'era amb l'esmorzar: sopes d'ou, llangonissa de la tupina i fruita del temps; a les deu hores, els batadors tornaven a apuntalar una mica la vida amb un bon amanit amb cansalada viada i xorisso de casa; a la una, dinar: escudella, carn d'olla, carn amb pèsols, fruita, i bon vi; a mitja tarda, el copiós berenar a base de pernil i embutits, i alguna altra coseta per a arrodonir-ho. Aquell dia, la Bepeta (la mestressa) els hi havia preparat una olla plena de mustillo (el mustillo és suc de raïm sense fermentar al que s'hi afegeixen bocins de fruita bullida: pera, síndria, poma... de tot).

La dona va cridar el seu nano Maginet, que era al carrer jugant al flendi amb d'altres canalles:

—Magnet!

—Què mane, mama?

—Au, vina, fill, que portaràs aqueixa cistella a l'era. Vigila que no se't tombi, ho sents?

—Sí, mama.

I ja tenim al bailet, trisso-trasso, tot campant, cap a l'era, amb el seu cistell, dintre del que sa mare hi havia encabít l'olla del mustillo.

L'era estava una mica allunyada del poble, i el crio, amb la calor, no s'afanyava massa: primer es va parar a refrescar-se els peus al Perfil de Dalt; més enllà, s'entretingué aconsigant una sangartilla; després passà un ratet desfent fileres de formigues amb una palla; més endavant tingué pipí... Quan ja s'apropava a l'era, va tenir l'acudit de tastar el mustillo, i, assegut en una facera, al peu d'un perer, va pescar el primer tall. «Renoi, es digué, això sí que és cosa bona.» I després del primer tall, un altre, i un altre...

Per fi, es va aixecar, i, amb la panxeta contenta, cap a l'era corretejant com un pardalet.

Va trobar els homes asseguts al vol d'un amanit monumental i d'un enorme porró de vi que acabaven de treure de la cecla a on el tenien a refrescar. El van rebre amb molta gatzara, i cada un començà de paladejar mentalment el riquíssim mustillo de la Bepeta, famós en tota la rodalia.

Enllèstit el berenar, li tocava el torn al postre.

—Apa, nois, «al ataque»; ara veureu si en sap o no de fer coses bones la meva dona —digué el Ton del Gerxo, tot agafant el cullerot i submergint-lo en l'olla.

Però, però...

—Eh?, què és això?, què ha passat aquí?

(El pobre Maginet començava de trencar el color; arrugant-se com un cuc, la una li pujava i l'altra li baixava.)

Es que a l'olla només hi havia... suc!!!

—Cóm és això, xiquet?, què t'hi ha posat la mama a l'olleta?

—Es que... és que jo... jo venia tot deprésa, i he... he entrepussat, i... m'ha caigut la cistella, i tot el mustillo ha anat per terra, i... per més que m'hi he escarrassat, només he pogut... arregar el suc!

El crio esclafí en un plor escandalós, mentre els homes es reventaven de riure per la ingènua mentida del marrec.

Total, cop de sucra pa al caldo del mustillo, i tot va anar sobre rodes.

Així acabà aquella tarda l'aventura del Maginet a l'era vella del Quelo.

LA IAIA

Hotel LES CIMES

RESTAURANT - BAR

Direcció: Joan Quer

Altitud 2 085 metres Telèfon 51126

PAS DE LA CASA

ANDORRA

OBERT TOT L'ANY

MOVIMIENTO DEMOGRAFICO

MES DE JULIO

NACIMIENTOS

Mª José Valero Carrión día 1
Susana Gutierrez Hernandez » 19
Ana Mª Fernandez Diaz » 20
Francisco Pedro Vazquez Esteban día 22

MATRIMONIOS

José Salas Alba con Ana M.ª Montes
Salas día 24

DEFUNCIONES

Emilio Gil Mena día 30 60 años

LLUVIA CAIDA EN EL MES DE JULIO

Dia		litros m.2
7	37'2	
» 21	2'5	»
» 23	1'9	»
» 30	1'8	»

Total 43'4 litros m.2

EL OBSERVADOR: DIOSDADO PONT

A les 11 del matí del dia 11 d'agost, cau una calamarçada «seca» que inunda el carrers de «pedres» el tamany de les quals arriba fins als 3'8 cm. de diàmetre.

TAPIZADOS DE COCHES Y MUEBLES TAPICERIA RECASENS

Plaza Pozo, 6 Tel. 76 AGRAMUNT

AUTO-ESCUELA VILELLA

Avda M. Jolonch, 22 Teléfono 122
AGRAMUNT

LABORATORIO
DE ANALISIS

A P R E N E N T D ' H O M E

Naturalment, avui, el temps representa un paper important dins la seva vida senta per a un nen o jove determinat escolar i educativa, per la senzilla raó que el seu saber cultural ha d'estar conforme amb l'evolució dels temps, del progrés i les ciències.

Per cert que, l'altre dia, vaig sentir un comentari sobre la urbanitat i el civisme, molt interessant, encara que desfavorable per la joventut actual. Per això, potser, és per que faig aquesta pregunta: «Com formar-se un jove per a poder integrar-se a la societat per al bé comú? En definitiva, com aprendre a ésser home?»

Com aprendre a ésser home? En ferme aquesta pregunta penso que constitueix un greu problema en la societat actual, ja sigui per l'ambient que tot ho fa més difícil, ja sigui pel «tan-semenfotisme» amb que s'agafa qualsevol iniciativa, per part dels que formen la societat.

Per aprendre a ésser homes ha d'existir una raó que, per a que tingui un fonament, ha de posseir una base ferma on trobar-hi quelcom de positiu. Malgrat tots els esforços naturals, que hi puguem trobar, a la nostra joventut,

per una serie de raons li costa aconseguir el veritable sentit de com s'apren a ser home.

Un home només serà home quan sàpiga retenir els necessaris coneixements per a saber valorar el veritable sentit de les coses. Mentre, serà només «aprenent d'home».

Però, on està l'escola dels homes? Naturalment cada etapa de la vida representa una nova assignatura; així, per als nens, l'ensenyament a l'escola, l'educació paterna, constitueixen per sí soles les dues fases de cara a la gran escola que és el món. Dintre el món que ens presenta altres cares com l'amistat, el treball, l'amor, l'odi, és llavors quan un home ha d'encarrilar a la pràctica tots aquells coneixements bàsics que començaren a fructificar en la seva infància i que ara troben l'autèntica senectut per aquests camins de Déu.

En un altre aspecte, però lligat a aquest, hi ha moltes persones que, per tenir l'edat reglamentària que els independitza si més no, legalment dels pares, es creuent vertaders mestres en l'art de dominar el món, i un dia, per una raó ben vulgar, insignificant, han

de callar per no saber donar una raó correcta al respecte. Però això, ja sigui per aquest motiu o per altres que anem trobant en el nostre peregrinar, mai no hem d'oblidar que estem en un període d'aprenents d'homes». Cada edat una etapa, cada edat una experiència: Afronem nostra vida amb valentia i caràcter de superació per tot el que passa al nostre voltant.

Mentre puguem, nosaltres debem manifestar amb el nostre exemple, cara als nostres infants, la autèntica responsabilitat de portar-los pels camins vitals d'una autèntica formació ja que, en realitat, no és altra que la d'ensenyar-los-hi a ésser homes.

En una ocasió vaig escriure un article titulat «Tiempo de Reflexión». Potser ara trobi aplicació de cara a nosaltres encara que encaminat a la nostra joventut tan necessitada d'aquesta reflexió que, tard o d'hora ha de trobar, i saber beneficiar-se'n; justament la trobarà quan, davant qualsevol desgràcia humana, es faci aquestes preguntes: Senyor, que he fet jo? Senyor, quins motius tens? I és llavors quan un comença a comprendre i desenrotllar el motiu de la seva missió en aquesta vida. Així, d'aquesta manera, és quan ens trobem davant la maduresa. Mentre no s'acompleixi la missió encomanada serem «aprenents d'home».

Jaume CUNAT

Dia de Sant Joan

Al pas dels anys totes les tradicions i costums per lligades que estiguin canvien; i ho fan tant que avui de focs com cinc anys enrera ja no s'en veu. ¿...? Tal vegada sigui el motiu que cada dia tenim menys arbres per estroxejar; el pagès se'ls treu del camp perquè avui, amb la moderna maquinaria agrícola, són els arbres un destorb. Car de llenya encara n'hi ha. Doncs potser és millor buscar la causa en altres indrets. Potser és el jovent que no vol lligar-se uns dies a una tasca com és la d'anar a buscar rames, brosa o qualsevol altra cosa per cremar. Potser en part és deguda la causa a que ara i avui tenim els carrers de la Vila (una bona part) adoquinats o pavimentats; i és clar al no poder fer focs per tot arreu no hi ha la competència que hi havia. Entre totes les coses hi ha la causa.

Avui la tradició o costum dels focs de Sant Joan i Sant Pere encara hi és, però de llenya s'en crema poca; es crema més: capsas, fustes d'emballatges de qualsevol coses i en fi tota la porqueria que hi ha a les cases. Així tenim que el foc (element purificador) purifica la casa d'on s'han tret els trastes vells i inservibles, car també deixa un tuf a podrit que el que queda impurificada és l'atmosfera envers a aquell lloc. Aquesta darrera vespra de Sant Joan hi havia focs que

no eren pas perquè si acostés persona delicada dels pulmons.

Tot es pot donar per ben emprat si amb això a més de netejar les cases s'aconsegueix que les gents no es dispersin, sinó que romanguin, encara que només sigui tres hores, visquent el goig del foc.

De nou les fogueres han estat el motiu d'un dia i poca cosa més. Anys enrera, cinc o sis, era el dia de Sant Joan esperat i viscut amb il·lusió per grans, no tant grans i petits; ja uns dies avans de la vespra del Sant es començava a empilar la llenya i tots s'afanaven per a fer el foc més gros que a qualsevol altre indret del poble. Així, es veien piles de llenya d'uns metres d'altura, rematats tots per un ninot amb una escombra i capell, que a més de ser l'ornament era també el blanc dels diferents petardos. Quan el ninot començava a tombar-se, es barrejava al fons de cada ú, una mica de tristot i una mica d'alegria, l'alegria que portava una festa com aquesta que era viscuda per tot un barri o carrer, i tots els focs de la Vila pel poble sencer.

Ara a esperar la fogata de Sant Pere i a acabar de treure tot allò que durant l'any hem guardat a l'esgolfà per aquest dia. I tornar a sentir l'espetic dels "trons, caramels i siqueletes" com si diguessin junt al petarrellejar del foc:

VISCA LA POLUCIO ATMOSFERICA!!

M. B.

ROSA TRANSPLANTADA

N'era una rosa captivadora, la més ufana d'un bell jardí. Ella sabia que era admirada pel seu perfum, pel seu color, per l'elegància del seu fullatge; ningú passava sens mirar-la, n'era mimada per grans i nins. Tothom es deia: Oh, que n'és de fermosa! Ja cal que és cuidi un tresor així! Tinguem compte, és tan delicada, només tocar-la podria morir.

La rosa —cofoia— escoltava la conversa dels *vianalits*, era senzilla, tota noblesa, respirava l'aire de la ciutat i estava contenta de fer-la més bonica, era una més dintre el gran poble. Això la feia feliç. A la nit, el bell jardiner (manguera al coll) no es descuidava de portar-li l'aigua vivificadora, la contemplava embadalit, ell mirava al plançó com cosa seva. Deu ser bonic ser jardiner.

Mes, tot arriba. Un dia el padrinet reb l'ordre de transplantar la flor. Prou va plorar, prou deia que era part d'ell mateix. No li queda mes remei que arrencar el plançó. Tan que el cuidava!

La rosa fou portada a un jardí molt petit, mal cuidat. Tot era minso al seu entorn. Comença d'enyorar al jardiner quan arribada la fosca ningú li duia l'aigua vivificadora. Pensava en les converses de la gent plenes de sentit, recordava la il·lusió dels enamorats, els jocs dels neus, l'admiració per ella. Poc a poc la rosa s'anà marcint, ja no feia tan perfum, ni el seu color era tan viu, no es preocupava per l'elegància, el seu caparró sempre tan dret ara n'era cot, ni tan sols veia l'herba que dia a dia se li tiraba damunt. Com l'hauria arrencat el bon jardiner. Tot era diferent, fins ella havia canviat, ja no donava importància a res. L'aire mateix ja s'ho portava, l'ambient que ara era seu, l'havia canviat, amb els dies, ella, la rosa més delicada, era també una més dins de la gent poc refinada, dins d'un pensar despreocupat.

Ella qui ho havia de dir. Perquè, es preguntava, perquè m'hi han portat aquí? Jo podria adornar un bell jardí com abans. Fer més agradable la vida als altres. Per què he de soterrar entre mates la meva formosor? Mes, les seves preguntes no tingueren mai resposta. La rosa anava caient.

Una nit plegadeta, amb sí mateixa, va pensar: I si algu del món es trobes com jo, sola i transplantada? I si moltes persones no tinguesin jardiner? I si d'altres no tinguesin ni jardí? Com ho podria saber tot això? La rosa pensa que pensa, fins que un cop de vent la feu tremolar. Ja ho tinc —va dir—, el vent passa per tots els raconets de la terra, ell m'ho dirà. I així fou. El vent va ésser el confident de la rosa, per ell va saber que moltes persones es troben com ella, transplantades, deixant escapar les seves qualitats entre l'herba. Aquest fet l'entristí. Llavors va veure que no s'havia perdut tot, que en el fons del seu cor de rosa encara li quedaven sentiments de fina sensibilitat. No, el petit jardí, no l'havia transformat del tot. I va saber també un altre cosa. Que havia guanyat un amic: el vent. Ja no estava sola.

AGNES ESCOLA

FABRICACION Y VENTA DE PANELES DECORATIVOS

*en diferentes dibujos y modelos para
cielos rasos*

VICAS

Aconsejables para: Comercios, Oficinas
Hoteles, Bares.
Salas Espectáculos,
Almacenes Exposición,
Pisos, etc.

Encargos y presupuestos sin compromiso
Ramón Castiella - Calle Capilla - Teléf. 229
Pedro Vicens - Avda. M. Jolonch. 34 - Teléf. 248

Almacén, Exposición y Oficinas:

Avda. M. Jolonch, 34 **AGRAMUNT** (Lérida)

Exclusivitat * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Artículos Home

Sastreria Univers

Tailleur Sastre

Avda. Carlemany, 79 - Tel. 103 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

El Municipio

Por el Ayuntamiento Pleno y la Comisión Municipal Permanente, en sesiones celebradas durante el pasado mes de Julio, se adoptaron los siguientes acuerdos:

LICENCIAS DE OBRAS

A D. Miguel Solanes Puig, obras de reforma en la fachada de la casa de su propiedad en Arrabal de Puigvert.

A D. Pedro Vilalta Solé, rebajar bordillo acera, frente a su almacén, en calle Estudios Nuevos.

A D. Antonio Sánchez Castro, reparación tejado casa en Calle Castillo, 53.

A D. José M.ª Inglés Mortés, obras interiores en casa de su propiedad en Plaza del Pozo.

A D.ª Mercedes Miralles Escudé, obras interiores en casa sita en calle Calabaza, 26.

A D.ª Rosilda Valls Solé, construcción de un balcón en vivienda de la Avda. M. Jolonch.

A Vicens-Castellá, por vallar patio de su propiedad en calle Instituto.

A D. Sansón Solans Pujol, obras interiores en casa sita en Calle Castillo, 7.

A D. Juan Llena Rafols, obras interiores en casa sita en Calle Vilavella.

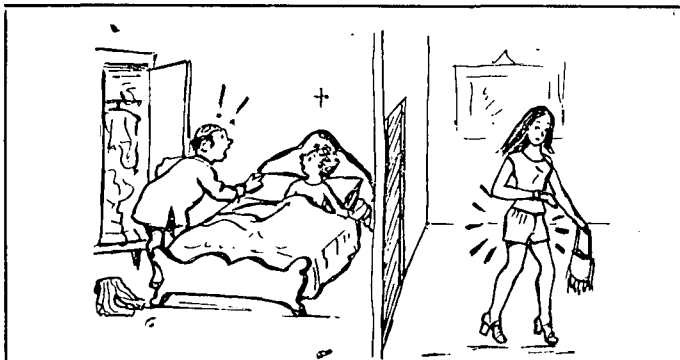
A D. Javier Coll Sort, obras interiores en edificio de su propiedad en partida Lavaderos.

A D. José San Agustín Peropadre, apertura una puerta y obras interiores en casa de su propiedad en Avda. J. Mestres.

A D. Pablo Fusté Torres, vallar patio en calle Sió.

A D. Juan Pintó Estany, adaptación de una terraza en parte posterior de su vivienda y revoco fachada, en calle Calabaza.

A D. Juan Tomás Cases, obras interiores vivienda en calle Ntra. Sra. del Socós.

—¡¡Diablos!! ¿Però quien me ha cogido los caizoncillos?

CONEXION AGUA

A D. Pablo Añé Torres, conexión red general agua potable, corral sito en Camino de las Eras.

EXPEDIENTE ACTIVIDADES MOLESTAS

Informar favorablemente el incoado por Don Ramón Gili Cases para explotación de una granja porcina.

ASUNTOS VARIOS

Colaborar a la edición de un número extraordinario del diario «La Mañana» de Lérida, dedicado a nuestra Villa.

Proceder a la reparación del tejado de la casa propiedad del Municipio, sita en Avda. J. Mestres.

Lamentando no poder colaborar a la Vuelta Ciclista a Cataluña, la cual en su 2.ª etapa, el 16 de Septiembre próximo y sobre las 14:57 horas discurrirá por esta Villa, por carecer de consignación presupuestaria a tal fin.

CUENTAS Y FACTURAS

Se acuerda el pago de las tales por una suma global de 207.081 pesetas.

Señora:

¡Guarde limpia su ropa de invierno!

*Contribuye a su conservación
y queda lista para el momento
que la precise*

Es un consejo de

**TINTORERIA
SALAS**

Sió 29, - AGRAMUNT

Limpiamos también:

Mantas - Cortinas

Alfombras - Ante y Piel